

Örüljetek!

Időpont: Húsvét utáni 3. vasárnap, 1955. május 1.

Alapige: Ézsaiás 65:17-19.

Mert ímé, új eget és új földet teremtek, és a régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak; Hanem örüljetek és örvendjetek azoknak mindörökké, a melyeket én teremtek; mert ímé, Jeruzsálemet vígassággá teremtem, és az ő népét örömmé. És vígadok Jeruzsálem fölött, és örvendek népem fölött, és nem hallatik többé abban siralomnak és kiáltásnak szava!

A mai vasárnap ősegyházi neve: Jubilate!, azaz Örüljetek! Erről szól a mai napra kirendelt szent lecke is. Aki azonban ennek a szent leckének a történeti háttérét ismeri, az elcsodálkozik azon, hogy abban a helyzetben, amelyben ez a prófécia elhangzott, miképp lehetett felszólítani a népet arra, hogy örüljön. Ez a prófécia ugyanis eredetileg a fogságban élő nép felé hangzott el, mely elvesztette hazáját, templomát, szabadságát. Lehet-e, szabad-e, illik-e egy ilyen nyomorúságban élő népnek ezt mondani: Örüljetek és örvendjetek!? Nem inkább azt kellene-e mondani: Ne sírjatok!, vagy azzal vigasztalni őket: Bízatok!/? A próféta mégis ezt mondja: Örüljetek és örvendjetek!, s még hozzá nem emberi kíváncsalmként mondja, hanem Isten üzenetét tolmácsolja vele. Isten akarata az, hogy a nyomorúságban élő nép tanuljon meg a bajban is örülni. "Örüljetek és örvendjetek mindörökké!", így szól Isten akarata. /18. v./ Örök parancs tehát az. Nincs olyan ember, akihez ne szólna és nincs olyan helyzet, amelyben lehetetlen volna a teljesítése. Minden testi és lelki nyomorúságban lévőknek szól tehát Isten felhívása: Örüljetek! Ma is, nekünk is, neked is, nekem is.

Mi az, aminek mindig lehet és mindig kell örülni?

1. Örüljetek annak, hogy elmúlt, ami elmúlt.

Így szól az Úr: "Mert ímé, új eget és új földet teremtek, és a régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak." /17. v./

A nyomorúságban lévő ember mind vesztes ember. Éppen az okozza a nyomorúságát, hogy sok mindent elveszített. Izrael népe is sokat veszített. Akik hallgatták ezt a próféciát, azok mind elveszítették szülőföldjüket, vagyonukat, méltóságukat, talán családjukat is. Valahányszor összejöttek, mindig ezt emlegették, panaszos sirámokban ezt sírták vissza. Ennek a népnek mondja Isten, hogy örüljön, s meg is indokolja: A régi romjain olyan új világ fog felépülni, melynek dicsősége túl fogja szárnyalni a régi világnak az emlékezés távlatában

megszépült minden gyönyörűségét annyira, hogy nemcsak hogy nem fognak többé semmit visszasírni a múltból, de még eszükbe sem fog jutni az, ami elmúlt.

Isten mindig túláradóan többet ad, mint amennyit elvesz. Ezt üzeni Isten ma is minden bajba jutott embernek. Mindig adni akar, amikor elvesz. Nekünk szánt ajándékainak csinál helyet, mikor megüresít. Elvesz ideigvalót, hogy adjon örökkévalót, megfoszt emberektől, hogy az űrt Ő maga töltse ki, megzavarja boldogságunkat, hogy miénk lehessen az üdvösség. Nem a veszteséget kell tehát siratnunk, hanem az ajándékot várnunk, még pedig a karácsonyt váró gyermek boldog izgatottságával, aki találgatja, hogy mit kap. Nem tudja, mit kap, de azt tudja, hogy olyan meglepetés vár rá, melynek nagyon fog örülni.

Örülj annak, hogy elmúlt, ami elmúlt! Ezt üzeni Isten ma is minden lelki nyomorúságban gyötrődőnek. Kínoz a bűn, rossz a lelkiismereted, utálod magadat, szeretnél szabadulni tőle, de bilincseit nem tudod lerázni, múltad nyomasztó terhe egyre nő? Nézd, Jézus Krisztus áldozati halálában s büntörlő vérében Isten csodálatos bűnbocsátó kegyelemmel közeledik feléd! Kész úgy megbocsátani, hogy a múltad megsemmisül. A régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak. Hát nem elég ok ez kitörő örömré? "Boldog az, akinek hamissága megbocsátott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít", mondja a 32. zsoltár írója. Tudod-e te is vele mondani s magadról mondani?

2. Van más okunk is az örömré. Örüljete annak, hogy lesz, ami lesz!

"Mert ímé, új egeket és új földet teremtek, és a régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak; hanem örüljete és örvendjete azoknak mindörökké, amelyeket én teremtek; mert ímé Jeruzsálemet vigassággá teremtem, és az ő népét örömmé. És vigadok Jeruzsálem fölött és örvendek népem fölött, és nem hallatik többé abban siralomnak és kiáltásnak szava!" /17-19. v./ Így szól Isten. Mi lesz tehát? Új Jeruzsálem. Hogy milyen lesz ez a boldogságos új Jeruzsálem, arról mai igénk nem sokat beszél, csupán általában annyit mond, hogy ott nem lesz siralom és kiáltás, hanem vigasság és öröm. Örülni fog a nép, de örülni fog maga Isten is. Hogy azonban mindez nem csupán kegyes vigasztalás, általánosságokban mozgó, kézzel meg nem fogható biztatás, azt világosan mutatják a szent leckénk utáni versek, amelyekben egészen konkrétan sorolja fel Isten az új Jeruzsálem örömeit. Legalább pár szóval hadd mutassak rá, hogy mennyire konkrét örömforrások azok, amik lesznek. Az új Jeruzsálemben korlátozott lesz a halál hatalma, hosszú lesz az emberek élete. /20. v./ Zavartalanul élvezhetik földi javaikat, mert az új korszak a békés gyarapodás korszaka lesz /21-22. vers/, melyben értelme lesz az emberi munkának. /23. v./ Nemcsak földi és testi

viszonylatban lesz örvendetes ott az élet, hanem lelkileg is. Teljes összhang lesz Isten és ember között /24. v./, s ez az összhang a teremtettségben is megszünteti mindenek harcát mindenek ellen és beköszönt a világbéke. /25. v./ Csodálatos világ lesz, ami lesz. Érthető, hogy ha megérkezik, a régiek ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak.

Örüljete! Minden jóra fordul! Sőt a legjobbra fordul! Ez ma is Isten üzenete minden bajba jutott embernek. Ő ma is atyánk, sőt, szabad így is mondani: ma még inkább atyánk, mint egykor Izrael számára volt. Nem mintha minket jobban szeretne, mint egykor őket, nem mintha azóta megnőtt volna a szeretet a szívében az emberek iránt, hanem egyszerűen azért, mert azóta jobban megmutatta a szívét, többet látunk belőle. Azóta megtörtént a kereszten a váltság. Azóta látjuk, hogy Isten semmit és senkit sem sajnál értünk odaadni, még a legdrágábbat, egyszülött Fiát is. Azóta tudunk minden nyomorúságunk dacára, sőt minden nyomorúságunk közepette is így kiáltani Pállal: "Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minekünk?" /Róma 8:32./

Örüljete! Isten új életet akar ajándékozni nekünk! Ez Isten üzenete minden lelki nyomorúságban gyötrődő embernek. Belecsömörlöttél ebbe a bűn rabságában sýnlódó életbe? Isten igazat ad neked: Ez az élet tökéletesen megromlott, kijavíthatatlanul tönkrement. Nem is generáljavítást akar rajta Isten végezni. Kár minden foltozásért. Új eget, új földet, új életet akar teremteni. Teremteni akarja, tehát minden emberi erőfeszítés nélkül ajándékba akarja adni az embernek. Olyan új életet akar adni, aminő csak Isten kezéből kerülhet ki, amelyet csak az Ő szerető szíve találhat ki és hatalma valósíthat meg. Fölötte is úgy fog örülni, mint egykor az első teremtéskor, mikor végignézett a megteremtett világon, s látta, hogy minden ímé igen jó. /I. Mózes 1:31./

3. De mikor lesz meg mindez? Ez a szenvedő ember gyötrő kérdése. Meddig még? Így türelmetlenkedik, számlálgatva az ólomlábakon járó időt. Ne törődjete a meddig és mikor kérdésével, hanem örüljete annak, hogy van, ami van!

Nyilvánvaló, hogy Istennek ez az ígérete az utolsó időkben valósul meg. Vita tárgyát képezi, hogy amiről a mai igében szó van, az a Jel. 21. fejezetében megjövendőlt s a világ végén bekövetkező új ég, új föld és új Jeruzsálem-e, vagy pedig az azt megelőző úgynevezett ezeréves birodalom, melyről a Jel. könyvének 20. fejezete beszél. Ne izgasson bennünket ez a kérdés! Az ígélet beváltásának a világ végére való kitolása nem jogosít fel minket arra, hogy keserően legyintsünk kezünkkel, mondván: Óh, ki tudja, mikor lesz meg mindez, s ki éri meg ezt közülünk? Éppen az, hogy ki tudja, mikor lesz meg mindez, mutatja, hogy bármikor

meglehet, holnap is, sőt még ma is, a következő pillanatban is. Mindenki megérheti, sőt mindenki megéri, akár akarja, akár nem. Mindnyájunknak meg kell jelennünk majd Isten színe előtt, mikor mindez megtörténik. Ezt mondja a hitünk. Ez a hit a reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés. /Zsid. 11:1./ Ez az, ami mindebből már ma is megvan. Örülj annak, hogy hited van!

Örülj annak is, hogy reménységed van. A hívő reménység nem önmagunk áltatása, nem elmenekülés a sivár jelenből a képzeletszülte álomvilágba, hanem hatalom, amely jelenné tudja tenni a jövőt. Ezért tud a hívő reménység már most örvendezni, amint Pál mondja Róma 12:12-ben: "A reménységben örvendezők" legyetek! A hívő reménység úgy tud örvendezni annak, ami lesz, mintha már most meg lenne.

És örülj annak, amit már most megad Isten kóstolónak abból, ami lesz! Isten ugyanis sokszor ad zálogot, előízt abból, amit övéinek tartogat. Ezek azok az ideiglenes szabadulások, időleges megújulások, melyekkel ébren tartja a hitünket és reménységünket. Ilyen volt Izrael népe számára is a babiloni fogságból való kiszabadulás. Bizonytal te is tudnál felsorolni példát erre a saját életedből.

Nem szabad azonban mindezzel kapcsolatban el nem mondani azt, hogy mai igénk előtt oly igék vannak, amelyek arról beszélnek, hogy vannak, akik ebből az örvendező világból kizáratnak. Nem Isten zárja ki őket. Önmaguk zárják ki magukat. Térjünk meg, hogy ama nagy napon bekerüljünk majd az örvendező násznéppel a királyi menyegzőbe s kint ne maradjunk, mikor odabenn elkezdenek örvendezni és vigadni, de az elkésők elől bezáratik az ajtó! Ámen.